

konsekvenserne af forfatningen, og de havde fundet de negative virkninger for store. Det var kloget, det var godt, at vi fik de to nej.

Derfor er det jo så ærgerligt, at EF-Domstolen netop i september, den 13. september 2005, så kort tid efter, at der er blevet stemt nej til EU-forfatningen i Frankrig og Holland, besluttede, at ting, der lå i EU-forfatningen, som ikke kunne blive ført igennem via en folkeafstemning i Frankrig og Holland eller på normal vis, så bare bliver ført igennem ved, at en domstol, EF-Domstolen, i EU beslutter sig for, at det så alligevel skal høre med til EU's magt, under EU's magt, til EU's kompetence i retspolitikken. Det er jo simpelt hen udemokratisk, så det batter. Det er udemokratisk i tiende potens.

Enhedslisten er dog meget glad for, at der i forbindelse med de seneste måneders, det sidste halve års, diskussioner om EF-Domstolen har været en bred politisk fordømmelse af den måde, som EU's magt udvides på. Vi befinder os i øjeblikket i en såkaldt tænkepause, og fra Enhedslistens side håber vi på, at dagens debat kan bidrage til, at folkestyre og demokrati får en langt mere central placering i diskussionen af, hvordan fremtidens Europa skal se ud.

Vi ser frem til en god og grundig diskussion af konsekvenserne af den her såkaldte miljødom, som overfører retspolitikken til EU, og vi håber, at Folketingets medlemmer vil medvirke til denne debat, for den her debat handler dybest set om: Er det folkevalgte politikere, er det folk, der er valgt af folket, der skal bestemme udviklingen, og hvad der hører til de enkelte landes kompetencer, og hvad der hører til EU, eller er det EF-Domstolen, der skal bestemme det?

Det er grunden til, at vi har debatten i dag.

Besvarelse

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg vil gerne starte med at sige tak for at få lejlighed til at redegøre for EF-Domstolens såkaldte miljøstraffedom fra 13. september sidste år. Det er som bekendt ikke første gang, jeg har lejlighed til dette, idet jeg ved Europaudvalgets samråd den 14. oktober sidste år nåede gennemgik dommens præmisser på baggrund af et notat fra Justitsministeriet til Europaudvalget.

Både under samrådet og i den efterfølgende besvarelse af spørgsmål fra Folketingets medlemmer har jeg givet udtryk for, at der er tale om

en meget vidtgående dom, der går mod det, der har været Danmarks retsopfattelse, en retsopfattelse, som Danmark har delt sammen med en lang række andre medlemsstater. Det er derfor forståeligt, at dommen har givet anledning til mange debatter i den politiske og juridiske verden både her i landet og i udlandet.

Om rækkevidden af dommen vil jeg indledningsvis henviser til det, der blev anført i Justitsministeriets notat fra oktober sidste år.

For det første fastslår dommen, at der med hjemmel i EF-traktatens regler om miljøbeskyttelse kan fastsættes bestemmelser i f.eks. direktiver eller forordninger på miljøområdet, der forpligter medlemsstaterne til at fastsætte straffretlige sanktioner ved overtrædelse af de pågældende regler, hvis det er nødvendigt for at sikre reglernes fulde effektivitet.

For det andet har EF-Domstolen ikke i dommen taget udtrykkelig stilling til, om det samme gælder på andre af de områder, der kan reguleres inden for rammerne af EF-traktaten, f.eks. det indre marked, landbrugs- og fiskeripolitikken, transportpolitik og konkurrencepolitik. Der er dog grund til at tro, at Domstolen som følge af argumentation i miljøstraffedommen vil mene, at det også er muligt inden for andre områder af EF-traktaten at forpligte medlemsstaterne til at indføre strafferetlige sanktioner, forudsat at de betingelser, som opstilles i dommen, er opfyldt.

For det tredje må det antages, at der ikke kan fastsættes bestemmelser om pligt til strafferetlig sanktionering, når vi inden for EF-traktatens bestemmelser om toldsamarbejde og bekæmpelse af svig i strid med fællesskabets finansielle interesser, artikel 135 og artikel 280, stk. 4. Det skyldes det særlige indhold, som traktatens bestemmelser på disse områder har.

For det fjerde kan nævnes, at dommen fra EF-Domstolen ikke er klar med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt der inden for søjle 1 kan fastsættes bestemmelse om, hvilke strafferetlige sanktioner der kan indføres, f.eks. om der skal indføres mulighed for frihedsstraf. På den ene side når domstolen frem til, at alle bestemmelserne i den pågældende rammeafgørelses artikel 1-7, herunder også artikel 5, stk. 1, omkring sanktionsvalget kunne have været vedtaget inden for rammerne af det overstatslige miljø-samarbejde i søjle 1. På den anden side anfører Domstolen i præmis 49, at rammeafgørelsen overlader det til medlemsstaterne at vælge de strafferetlige sanktioner, der skal finde anven-